

BARBARA CARTLAND

LOSS

Originaali tiitel:
Barbara Cartland
The Castle
2011

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Selle raamatu tegelased ja sündmused on kujutlusvõime vili ega oma mingit seost ühegi päris inimese või sündmusega.

Tõlkinud Iiri Sirk
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2011 by Cartland Promotions
All rights reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

D09402821
ISBN 978-9949-82-813-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

„Olen aastate jooksul peatunud paljudes kindluslossides, enamasti Põhja-Šoti mägismaal, ning üldiselt on need ebamugavad, tõmbetuulega niisked paigad, kuid sellest hoolimata on igas lossis omamoodi romantiline õhkkond, mis on mõjuv ja intrigeeriv.“

Barbara Cartland

Esimene peatükk

1897

Oli kaunis hommik.

Varajane udu andis maastikule salapära, kuid vine taga oli lubadus päikesepaistest.

Õhu värskus ja hobuse hea tuju panid Valeria Montfordi sisimas juubeldama. Ta oli galoppinud künka tippu ja jäi hetkeks istuma, et ahmida endasse Loire'i oru vaadet.

Valeria armastas Prantsusmaad ja eriti armastas ta Châteaud, kus elas ta sõbranna Juliette Desrivières.

Kohast, kus ta oli peatunud, võis Valeria näha Desrivières'de Château torne.

Juliette'iga oli Valeria kohtunud Brüsseli tütarlastekoolis. Neist olid saanud parimad sõbrad ja kooliaasta lõppedes oli Juliette kutsunud Valeria Châteausse peole.

„Sa pead tulema,“ oli Juliette öelnud. „Soovin, et kohtuksid Jean-Pierre Delacourtiga.“

Valeria ohkas. Veel üks noormees!

Juliette armus iga paari nädala tagant mõnda uude mehesse.

„Jean-Pierre? Kes ta on? Sa pole teda varem maininud.“

Tütarlastekoolis olid võimalused vastassugupoolega kohtumiseks ahtad, aga kuidagi õnnestus Juliette'il koketeerida hämmastava arvu noormeestega.

Juliette ohkas.

„Kohtusin krahv Delacourtiga mõne aja eest. Ta on meie naaber Loire'is. See oleks kõige paremaid variante. Mõlemad perekonnad soovivad, et võtaksin tema abielupakkumise vastu!“

Valeria vaatas vastakaid ilmeid sõbranna näol ja otsustas vastupidiselt tavalisele teda pikemalt mitte usutleda.

„Muidugi meeldiks mulle sinu juurde tulla, Juliette. Sa tead, et mulle meeldib väga sinu peret külastada.“

Majapidu oli tohutult lõbus.

Châteaus peatus suur hulk noori inimesi ja korraldati igasuguseid pidustusi.

Valeria tantsis ja koketeeris mitme noormehega. Naer ja lust olid talle sama vajalikud kui toit ja jook. Ta armastas seltskonda ja nautis, kui talle öeldi, kui veetlev ta on.

Eelmisel õhtul oli toimunud suur ball.

Välja oli kuulutatud Juliette'i kihlus Jean-Pierre Delacourtiga ning nad olid teinud balli avatantsu.

Juliette oli naeratanud ja oma partnerit õnnelikul ilmel vaadanud, kuid Valeria jaoks puudus ta pilgus see eriline säde, mis oli alati tähistanud nende ühiseid seiklusi.

Valeria oli kohe tantsupõrandale viidud.

Temaga soovis tantsida rohkem noormehi, kui võimalik oli. Valeria oli naernud ja öelnud vähem õnnelikele, et nood peavad ootama järgmist pidu.

Ja see võis toimuda juba järgmisel või ülejärgmisel õhtul, sest kõigis suurtes lossides korraldati pidusid.

Aeg oli juba väga hiline, kui orkester viimaks mängimise lõpetas ja külalised vooditesse suundusid.

„Ära mind hommikul ärata, *chérie*,“ oli Juliette Valeriale öelnud. „Olen ühiseks ratsasõiduks liiga väsinud.“

Ja sellest oli kahju, sest Valeria oli lootnud kuulda enamat sõbra tunnetest krahvi vastu.

Nii oli Valeria üksinda läinud ning õhutas särtsakat täkku tagant, sest soovis unustada muret, mis teda Juliette'i pärast näris.

Peagi vuhisesid nad mööda tasaselt langevat mäekülge alla, ratsu ja ratsanik sõiduelevusest ühtviisi õhevil.

Ees oli hekk ning Valeria ei kõhelnud, kui laskis täkul sellest üle hüpata.

Ja siis – katastroof!

Teisel pool hekki langes maa ootamatult järsult, hobune komistas ja Valeria lendas sadulast kõvale maapinnale.

Hetke lamas ta seal hingetult ja juurdles, mitu jäset ta on murdnud.

Närviliselt püüdis ta liigutada kõigepealt käsi ja siis jalgu. Kõik tundusid töötavat.

Põrutada saanud kohtade üle nägu krimpsutades tõusis ta istukile ja vaatas hobust otsides ringi, ise hirmul, et too võis olla jala murdnud.

Siis nägi ta üht ratsanikku enda poole kappamas.

Hobune polnud veel jõudnud peatudagi, kui mees selle seljast hüppas.

„Kas saite viga?“ küsis ta neiu kõrvale põlvili laskudes. „Nägin teid kukkumas. Kartsin, et võisite kaela murda.“

Mees oli ilmselgelt tema rahvuskaaslane.

Valerial oli piinlik.

Ta oli oma ratsutamisoskuse üle alati uhkust tundnud ja selle eest hulgaliselt komplimente pälvinud. Nüüd oli hetkeline hooletus alandanud nii teda ennast kui ka hobust.

Ta laskis inglasel end püsti aidata, hammustades samal ajal huult ja püüdes mõelda, mida öelda, et mitte reeta seda, kui nõrдинud ta olukorrast on.

„Täna, söör,“ suutis ta viimaks endast välja pigistada. „Pea oma hobuse eest hoolitsema.“

Täkk oli end selleks ajaks jalule ajanud ning inglane katsus läbi tema vigastatud jala.

„Luu pole katki, aga see on halvasti välja väänatud. Kardan, et te ei saa tema seljas ratsutada.“

Mees ajas end sirgu.

„Usun, et olete miss Montford. Kohtusime eile õhtul.“

Valeria võttis maast väikese kolmnurkse kübara, mis kukkumisel tal peast oli lennanud, ning üritas meenutada meest, keda talle paljude teiste hulgas eelmisel õhtul oli esitletud.

Mees patsutas vigastatud täku kaela.

„Charles Waterford,“ ütles ta abivalmilt. „Innukate kosilaste pealetung teile oli nii suur, et mulle ei jätkunud ühtegi tantsu, mis oli suur pettumus. Peatun Desrières'de naabrite juures ning mind kutsuti lahkelt koos nendega eilesele peole.“

Valeria ei suutnud meenutada Charles Waterfordiga kohtumist eelmisel õhtul.

Ta ei soovinud Charles Waterfordiga ka praegu kohtuda.

Mitte sellistel asjaoludel. Ta polnud harjunud tundma end teisiti kui täiuslikult – täiuslikult käitudes, täiuslikult ilusana, täiuslikult enesekindlana.

„Nii kena pidu, kas polnud?“ märkis ta, mõeldes, kuidas end võimatust olukorrast päästa. „Juliette on nii kaunis neiu ja nägi imearmas välja.“